

Handelingen der Staten-Generaal en van den Gemeenteraad.

Bijvoegsel, behoorende tot het Nieuw Amsterdamsch Handels- en Effectenblad van Donderdag 22 November 1860, No. 324.

Staten-Generaal.

TWEEDE KAMER.

Zitting van Dinsdag 20 November.

In deze zitting zijn de beraadslagingen voortgezet over de
REGTERLIJKE ORGANISATIE,

en wel over art. 59 (bevattende het hoofdbeginsel van het ontwerp: *appel in strafzaken*).

De heer **ELOUT** komt op zijn amendement terug. Hij staat tusschen den Minister en den heer **Wintgens**. Met het beginsel van appel kan hij zich vereenigen, hoewel hij een meer gewijzigd beginsel verlangt, en van daar zijn voorgesteld amendement.

De ondervinding van 17 jaren leerde Spreker, dat noch in criminele, noch in correctionele zaken, appel onmisbaar is. Onze strafrechtspleging, omringd door de waarborgen eener goede instructie, en beschermd door het cassatiemiddel, werkte goed. Die instructie leverde voor den beklagde wel degelijk waarborgen. In allen geval was afgescheiden van de vraag van appel in strafzaken, deugdelijke behandeling in ieder geval noodzakelijk, beter dan het geval kan zijn bij vele kleine rechtbanken, bij zware misdrijven. Hij was het niet eens, dat vele doodzaken soms minder moeijelijk waren, dan vele correctionele zaken. Voor de eersten werd rijpe ondervinding, menschenkennis en groote rechtskennis tevens geëischt. Wat de bevoordingen van het amendement betreft, spreker was met vele deskundigen daarover te rade gegaan. Moeijelijkheden in de redactie konden echter worden verholpen en gaarne zoude hij iedere verbetering aannemen, mits zijn stelsel onaangetaast blijve.

De heer **WINTGENS** begint met te verklaren, dat hij in geenerlei opzigt de gevoeligheid des Ministers wil opwekken. De Minister weet hoe groote genegenheid de spreker hem toedraagt, maar het geldt hier eene groote vraag. Hier worden thans, met het oog op de eenvormigheid, alle misdrijven gecorrectionaliseerd. Die eenvormigheid is ondoelmatig toegepast, op ongelijksortige zaken. Sedert 1838 heeft de beregting van criminele zaken slechts goede vruchten opgeleverd. En nu moge dit op eene verkeerde onderscheiding der misdrijven steunen, op het gebied der strafrechtspleging heeft zij niet zulke verkeerde resultaten, en wordt zij niet zoo algemeen gepraakt, als de Minister beweert, ten bewijze waarvan spreker zich op het gezag van Blumstecher, hoogleeraar te Munchen, beroept. Die onderscheiding heeft, in verschillende opzichten, veel aanbevelingswaardig. De Minister wil een commitisme in de misdrijven daarstellen. In het stelsel des Ministers, om alle misdrijven aan de rechtbank op te dragen, d. i. volkomen gelijkstelling, ziet hij heillooze gevolgen. De meerdere nabijheid des regters, waarop de Minister zich beroep, is in ons klein land van luttel waarde. Alle rechtbanken zullen niet voldoende waarborgen opleveren voor de beregting van zulke misdrijven. Wat de Minister wil, om, bij gebrek van balie, naburige advocaten te noodzaken in die plaatsen te pleiten, met vergoeding van reis- en verblijfkosten, is onpraktisch en gaat te ver. Hoe weet de Minister, dat er slechts weinige van die zaken bij de rechtbank zullen komen?

Het geldt hier de qualiteit der zaken. Buitendien, in geen land ter wereld is zoodanig stelsel, als de Min. thans heeft voorgedragen. Afschaffing der verplichte instructie, der dubbele verwijzing, der acte van beschuldiging, acht spreker verkeerd. Hoe zal men *a priori*, vraagt hij, regelen stellen omtrent de verplichte instructie? Hij vindt instructie beten, dan eene ongemotiveerde teregtstelling. Men zegt: de quaestie van appel is eene vraag van gezond verstand, want de mensch is feilbaar. Maar is de regter in appel niet feilbaar? Maak derhalve een derde beroep. Spreker is voor eene goede instructie met een goed regtsprekend collegie, en cassatie bij den H. R., waar het de regtspunten geldt. Spreker weerlegt wijders de verschillende argumenten des Min. van gisteren. Wil men een tweede onderzoek, dan moet die regter de zaak in haar geheel omvang beoordeelen, maar niet peilen de juistheid der overtuiging des eersten regters.

Wat het amendement betreft, daarmede kon spreker zich niet vereenigen. Al de bezwaren, tegen het hooger beroep ingebracht, gelden ook tegen het amendement. Het is de oplossing niet van het nationaal

belang, dat Nederland eischt. Een regterlijk ligchaam, met alle waarborgen voorzien, daarin ligt de oplossing.

De heer **VAN ASCH VAN WIJCK** zegt, dat het beginsel des Min. rust op twee beginsels: 1°. eenvormigheid van rechtspleging, en 2°. appel in alle strafzaken.

Hij is voorstander van het appel, zoo als hij reeds bij de algemeene beschouwingen heeft verklaard. Maar is het stelsel des Min. niet een ommekeer, wat het eerste punt betreft, dat is, eenvormigheid van rechtspleging? De Minister is echter te kort geschoten in zijn betoog van de noodzakelijkheid van dat nieuwe. Het idee des Ministers is: opheffing van onderscheiding tusschen de misdrijven, en gelijkvormige beregting, dus, als de consequente toepassing van dat beginsel. De onderscheiding rust op het minder of meerder gewigt van het feit, niet op de toepasselijk verklaarde straf. Een feit is gewigtiger, naar mate het de maatschappelijke orde meer of minder in gevaar brengt en stoort. De wetgever juist, heeft voor de beoordeeling dier meer zwaarwichtige misdrijven een anderen regter aan te wijzen. En moge al de onderscheiding eene anomalie zijn, in de praktijk echter is zij wenschelijk.

Spr. heeft er bezwaar tegen, dat niet oeral in de rechtbanken voldoende personeel is, ter beregting van die misdrijven, welke, naar mate hunner meerdere zwaarte, ook meerdere waarborgen eischen. De verplichte instructie zal nu vervallen, om welke waarborgen bestaan er dan, vraagt spreker, tegen eene ligtvaardige teregtstelling? Zoodra de zaak naar den proc. gen. verwezen is, treedt de verdediger op, en heeft de beklagde wel degelijk het regt, bij het hof in raadkamer eene memorie in te dienen.

De heer **HEERMSKERK** Az. zal over het hooger beroep niet spreken, maar eenige bijzondere punten, waartegen hij bezwaren heeft, ter sprake brengen. 1°. *De plaatselijke belastingen.* Bij verzet zal de beklagde altijd voor de rechtbank teregtstaan, en wegens ontdruiking, naar mate de beloopende boete betreft, of voor de rechtbank, of voor den kantonregter. Hij wil alle overtredingen der plaatselijke belastingen voor de rechtbank hebben, en stelt voor, het woord *rijks* in alinea 2 van dit art. weg te laten; dan is er gelijkvormigheid.

2°. De behandeling der zware misdrijven. Hij vraagt of de Regering voornemens is de verplichte verdediging weg te laten? Zoo neen, dan is het eene reden om zich voor het amendement van den heer Elout te verklaren, bij gebrek aan geschikte barreaux bij vele rechtbanken.

De heer **V. DER LINDEN** vraagt of het correct. appel nadeel heeft toegebracht? Zoo neen, moeten wij het dan afschaffen of behouden; afschaffen, omdat men het zonder appel in criminele zaken niet behouden kan? Zijn er stemmen opgegaan, om bezwaren tegen het corr. appel te doen hooren, waarom, vraagt spr., dus die uitbreiding te schromen? Eene ondervinding van 50 jaren — en sedert 1854 is het getal der appellabele zaken zeer toegenomen — pleit voor de uitbreiding. Een dubbel onderzoek immers geeft meer waarborgen dan een enkel. Zullen wij nu, zegt spr., wegens die zoogenaamde bezwaren, het appel in correct. zaken afschaffen? Hetgeen men van het geheugen der getuigen zeide, kan ook nu, bij eene langdurige instructie plaats grijpen. Bovendien zijn in appel niet altijd getuigen noodig, b.v. bij de zware veroordeeling, bij onjuiste qualificatiën. Ook bij vernietiging en verwijzing, bij den hoogen regter, op nieuw de getuigen moeten gehoord worden. Ook de bezwaren tegen den langen duur der preventieve gevangenis wegen niet. Sedert 1854 gaat bovendien de gevangenis in, dadelijk na de eerste uitspraak. Het zal eene vraag moeten zijn, of men aan het O. M. in alle geval het regt van appel geven zal. Spr. is voor het appel. De instructie levert geene voldoende waarborgen. De instructie is niet zoo, dat zij als ware het een eerst onderzoek is.

Met het amendement vereenigt hij zich niet. Nopens het ongerijnde van het onderscheid tusschen crimes en délits vereenigt hij zich niet den Min., en het amendement steunt op dat onderscheid.

Maar spr. heeft bezwaar, de beregting van die misdrijven aan alle rechtbanken op te dragen, zonder organisatie onzer rechtbanken. Bij het appel aan de hoven, zullen uit de verplaatsing der getuigen enorme bezwaren ontstaan. Hij oppert het plan, om het appel op te dragen aan daartoe tijdelijk samen te roepen gerigten in de provincie, om daardoor

tot de jury te naderen. Hij had verwacht eene nieuwe inrigting onzer strafrechtspleging, maar met de voorgedragene vereenigt hij zich niet.

De heer **VAN GOOTSTEIN** beschouwt het gewigtige van het onderwerp. De inrigting der strafrechtsbedeeling is, met het oog op zware misdrijven, hier te lande zeer voldoende, en spr. wil dien voldoende toestand handhaven.

Met de veranderingen des Min. kan hij zich niet vereenigen. De tegenwoordige waarborgen zijn, volgens hem, verre te verkiezen boven die, door den Min. gegeven. Eenvormigheid van beregting moge aantrekkelijk zijn, mits men gelijksortige zaken met elkander vergelijk. Evenmin kan hij zich vereenigen met het denkbeeld, dat het appel in plaats der jury komen moest. Volgens hem, gaf de instructie wel degelijk waarborgen. Bovendien zal toch die tweede instructie voortreffelijker moeten zijn, dan de eerste, en zal dat het geval zijn? Spr. gelooft het niet. Zijns inziens, kunnen dezelfde regelen voor beregting van zware misdrijven niet gelden voor de beregting van mindere misdrijven.

Wat het amendement aangaat, ook daarmede vereenigt spr. zich niet. Spr. wil geen appel in criminele zaken, en toch, dit bevat het amendement. Hij wil het bestaande handhaven en stelt, om dit doel te bereiken, het navolgende amendement voor, om in al. I van art. 59 achter het woord: *kantonregters*, "*de geregtshoven*" te lezen en tusschen art. 67 en 68 een nieuw art. te voegen:

"Van misdrijven, bedreigd met de doodstraf, wegvoering naar een oord van ballingschap, verbanning of tuchthuisstraf, of met straffen, deze volgens latere wetten vervangende, nemen de geregtshoven kennis".

De heer **THORBECKE** maakt eene opmerking over al. I, in verband met de vragen van den heer Heemskerk. De gedachte der wet moet zoo helder mogelijk uitkomen, en wat is, met betrekking tot de kantonger., aan de rechtbank onttrokken? Wat den regel betreft, is dit niet twijfelachtig. Maar in art. 53 staat nu: *overminderd de bevoegdheid, uit andere wetten voortvloeiende*. De hier bedoelde wet is die van 1854. In die wet staat echter, dat aan den kantongr. zijn opgedragen de jagt- en visseherij-delicten van de wet van 6 Maart, 1852; maar nu is er eene latere wet van 1867, waarbij in sommige gevallen de straf verzwakt wordt, en de regter zou nu wel eens kunnen aarzelen die laatste wet toe te passen.

De heer **VAN WINTERSHOVEN** zou ongaarne het correctioneel appel uitsluiten, wel het crimineel. Hij stelt dus een subamend. voor op het amendement van den heer Elout, om achter de woorden *hoofdstad des Rijks* in te lassen de woorden *zonder hooger beroep*. — Spr. verklaart zich een voorstander der jury. — Appel stelt hij verre achter behoorlijke instructie. Voor zoogenoemde correctionele zaken bestaat geen waarborg, maar daarom moet het appel het middel zijn, om eene feitelijke dwaling te herstellen. Onwetenschappelijk moge het zijn, maar hij hecht aan het onderscheid tusschen crimes en délits.

De heer **VAN LINDEN** zegt, dat, al is hij tegenstander van het crimineel appel, daaruit niet volgt, dat hij ook tegenstander is van het correctioneel appel. Hij vraagt, waarom het crimineel appel in te voeren? Met het amendement van den heer van Goltstein zou hij zich het meest kunnen vereenigen. Hij vraagt den Minister, wie, na de invoering dezer wet, de Rijnvaartgeschillen zullen beslechten?

De **MIN. V. JUSTITIE** komt terug op de verkeerde onderscheiding, waarop onze verkeerde strafrechtspleging gebaseerd is. De Min. gelooft, dat voor alle zaken deugdelijke behandeling roeddig is. Moeijelijkheid der beregting hangt niet af van de bedreigde straf. Men hinkt thans op twee gedachten: verplichte instructie, noodzakelijk in criminele, niet in correct. zaken. Is appel waarborg voor de laatste soort, geef dan ook dien waarborg aan criminele zaken. Het geldt hier geene ongelijksortige zaken; de vraag is, of er gelijksortigheid moet bestaan, niet in de straf, maar in de beregting. De Minister bestrijft op nieuw het denkbeeld, alsof door dit voorstel de instructie in haar geheel zou zijn opgeheven. De Min. toont wijders het ongerijnde eener verplichte instructie in vele zaken aan. Geene rasuwelijksche dagvaarding zal moeten kunnen geschieden, zonder dat de bekl. in de gelegenheid zij geweest den regter instructie te verzoeken. Op dat

